

Váš dopis čj. _____

Ze dne _____

27. 7. 2016

Naše čj. _____

457/2016-KMP

Datum _____

28. 7. 2016

Nadační fond proti korupci
Linda Majerová
ředitelka
Na Florenci 31
110 00 Praha 1

Na vědomí:

Vážený pan
Ing. Martin Soukenka, Ph.D.
Na Florenci 31
110 00 Praha 1

martin.soukenka@nfpk.cz
DS ID: d6uvzp4

Vyřizuje _____

Generální ředitelství
KPM

E kpmsek@gr.cd.cz

ROZHODNUTÍ

České dráhy, a.s., Generální ředitelství (dále jen „povinný subjekt“) podle ustanovení § 15 a § 20 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, rozhodlo ve správním řízení vedeném podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve věci žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, takto:

o d m í á

na základě ustanovení § 9 odst.1, § 11 odst.2 písm.a) ve spojení s § 15 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „Zákon“), **žádost** o poskytnutí informací podanou Nadačním fondem proti korupci, Na Florenci 31, 11000 Praha 1, IČ

24821659, zastoupeného ředitelkou Lindou Majerovou (dále jen „žadatel“). Žadatel požádal o poskytnutí následujících informací:

„ poskytnutí kopie smlouvy a jejích dodatků uzavřených mezi společností České dráhy, a.s., IČ: 70994226 a sdružením společností ČD – Telematika a.s., IČ: 61459445, se sídlem Pernerova 2819/2a, 130 00, Praha 3 a Simac Technik ČR, a.s., IČ: 63079496, se sídlem Radlická 740/113c, 158 00 Praha 5, a to na základě výsledku veřejné zakázky s názvem Vybavení vlakových souprav railjet Wi-Fi technologií pro poskytování služby internetového připojení uveřejněné ve Věstníku veřejných zakázek dne 1. 4. 2015 pod ev. č. 510765 ve znění opravy uveřejněné dne 16. 4. 2015.“

A to z důvodu, že otázky směřují k poskytnutí informací a dokumentů, které jsou obchodní tajemství a vznikly bez použití veřejných prostředků.

O d ů v o d n ě n í:

Dne 27.7.2016 obdržel povinný subjekt žádost o poskytnutí informací:

„ poskytnutí kopie smlouvy a jejích dodatků uzavřených mezi společností České dráhy, a.s., IČ: 70994226 a sdružením společností ČD – Telematika a.s., IČ: 61459445, se sídlem Pernerova 2819/2a, 130 00, Praha 3 a Simac Technik ČR, a.s., IČ: 63079496, se sídlem Radlická 740/113c, 158 00 Praha 5, a to na základě výsledku veřejné zakázky s názvem Vybavení vlakových souprav railjet Wi-Fi technologií pro poskytování služby internetového připojení uveřejněné ve Věstníku veřejných zakázek dne 1. 4. 2015 pod ev. č. 510765 ve znění opravy uveřejněné dne 16. 4. 2015.“

V současné době platná judikatura soudů uvádí na základě znění § 11 odst. 2 písm. a) Zákona tři možné varianty postupu při poskytnutí/neposkytnutí informací, které lze s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, čj. 10 As 59/2014-41, č. 3126/2014 Sb. NSS, shrnout následovně:

- a) osoba, jež informaci předala, měla k jejímu předání povinnost uloženou zákonem,
- b) osoba, jež informaci předala, sice neměla k jejímu předání povinnost uloženou zákonem, ale s poskytnutím informace souhlasila,
- c) osoba, jež informaci předala, neměla k jejímu předání povinnost uloženou zákonem, a ani nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.**

V případech sub a) a b) se informace poskytne, v případě sub c) nikoliv.

Legální definici pojmu „informace vzniklá bez použití veřejných prostředků“ zákon o informacích neobsahuje, a je tedy otázkou, co vše lze pod tento pojem zahrnout, a ve výsledku tak vyjmout z práva na informace.

Pojem „veřejné prostředky“ je vymezen v zákoně č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole), který v § 2 písm. g) považuje za veřejné prostředky „veřejné finance, věci, majetková práva a jiné majetkové hodnoty patřící státu nebo jiné právnické osobě uvedené v písmenu a)“, přičemž § 2 písm. f) pak vymezuje, že veřejnými financemi jsou „veřejné příjmy a veřejné výdaje“.

K tomu, že se současně musí jednat o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, tedy došlo až novelou zákona o informacích, kterou byla s účinností ode dne 23. 3. 2006 implementována do českého právního řádu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES o opakovaném použití informací veřejného sektoru a která ve svém návrhu – shodném s nyní posuzovaným zněním § 11 odst. 2 písm. a) Zákona – konstatuje toto: „Pokud informace, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, vznikne za použití prostředků ze státního rozpočtu, rozpočtu územního samosprávného celku nebo fondu zřízeného zvláštním zákonem, měla by být informace občanovi k dispozici (pokud není z poskytování vyloučena jiným zákonným důvodem), bez ohledu na případný souhlas či nesouhlas třetí osoby – původce informace.“

Povinný subjekt v případě žádosti žadatele vychází zcela jednoznačně ze skutečnosti, že je třeba poskytnout ochranu třetím osobám a omezit tak právo na informace, protože se jedná o informace původní a vzniklé výhradně z činnosti těchto třetích osob bez jakékoli jasné, přímé souvislosti s veřejnými prostředky (veřejnými výdaji či příjmy). To znamená, že povinný subjekt ve smyslu Zákona neposkytne informace, které nevznikly zjevně v souvislosti s využitím veřejných prostředků.

Jak již bylo uvedeno shora, jedná se o informace původní, vzniklé výhradně v činnosti třetí osoby (shodně srov. Furek, A.; Rothanzl, L. Zákon o svobodném přístupu k informacím a související předpisy, komentář. 2. vyd. Praha : Linde 2012, s. 418).

Dále povinný subjekt uvádí, že stanovení § 9 odst.1 Zákona stanoví, „ *pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne*“.

Povinný subjekt zastává názor, že u požadovaných informací se jedná nepochybně o obchodní tajemství a vychází, jak z odborné literatury, tak z rozhodování soudů. Povinný subjekt se domnívá, že by poskytnutí informací bylo porušení rovného přístupu k informacím.

Na ochranu obchodního tajemství pamatuje i trestní zákoník, i když neobsahuje žádnou skutkovou podstatu, prostřednictvím které by byla poskytována trestněprávní ochrana obchodnímu tajemství, tzn., že útok proti obchodnímu tajemství není trestným činem v žádném ustanovení trestního zákona. Přesto lze vyrazením obchodního tajemství za splnění ostatních podmínek trestní odpovědnosti spáchat různé trestné činy. Skutečnost o jaký trestný čin jde, který je spáchán v souvislosti s obchodním tajemstvím, závisí na okolnostech, za nichž byl čin spáchán. Ve vztahu k obchodnímu tajemství nemá na spáchání trestného činu vliv skutečnost, pokud ten, jehož práva na obchodní tajemství byla porušena nebo ohrožena, uplatnil mimotrestní právní ochranu. To platí i opačně protože trestní stíhání pachatele nebrání tomu, aby byly využity mimotrestní prostředky k ochraně obchodního tajemství. Na rozdíl od obchodního

tajemství trestní předpisy respektují jiné druhy tajemství, např. existenci utajovaných skutečností, porušení tajemství dopravovaných zpráv a telekomunikačního tajemství. Trestní řád dále stanovuje omezení pro poskytování informací o utajovaných skutečnostech, o bankovním tajemství a o jiných skutečnostech chráněných mlčenlivostí.

Obecně zároveň hrozí, že povinný subjekt bude nucen poskytovat informace, které sice nelze označit za obchodní tajemství, ale jejich poskytování by mohlo na trhu přinést výhodu konkurenčním soutěžitelům povinného subjektu. Dále informace, které nejsou běžně dostupné přitom mohou být důležitou obchodní informací. Např. může se jednat o důvody různých investic, výpisy informací indikující, s kým probíhají za povinný subjekt obchodní jednání, nebo manažerské procesy.

Zákon není procesním předpisem k občanskému zákoníku, oba upravují jinou oblast právních vztahů. Účelem Zákona je kontrola hospodaření se státními penězi a řádné fungování veřejné správy. Naopak účelem občanského zákoníku je upravovat vzájemná práva a povinnosti osob, která vytvářejí ve svém souhrnu soukromé právo. Uplatňování soukromého práva je nezávislé na uplatňování práva veřejného. Dále nezakazuje-li to občanský zákoník výslovně, mohou si osoby ujednat práva a povinnosti odchylně od občanského zákoníku; zakázána jsou ujednání porušující dobré mravy, veřejný pořádek nebo právo týkající se postavení osob, včetně práva na ochranu osobnosti.

Povinný subjekt má za to, že všechny informace požadované žadatelem mají povahu obchodních informací, neboť informace v nich obsažené jsou převážně technické povahy a povahy obchodní. Informace zahrnující obchodní tajemství jsou chráněny, je třeba chránit i kontext, ze kterého by bylo možné tyto informace dovodit. Po začernění (anonymizaci) těchto informací by kopie požadovaných dokumentů de facto obsahovaly pouze nesrozumitelné fragmenty textu.

Institut ochrany obchodního tajemství garantuje ochranu majetkových práv povinného subjektu i jiných subjektů, jak plyne z § 504 občanského zákoníku, dle kterého kromě jiného je znakem obchodního tajemství hodnota materiální či nemateriální povahy požadované informace, aniž by byla běžně dostupná. Prostřednictvím institutu ochrany obchodního tajemství je tak garantováno právo na vlastnictví podle čl. 11 odst. 1 Listiny, což respektuje i znění Zákona.

Podle § 504 občanského zákoníku obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.

Taktéž z komentovaného ustanovení § 504 občanského zákoníku (viz ASPI) plyne, že vlastník obchodního tajemství popř. skutečností, na které se obchodní tajemství vztahuje jejich utajení zajišťuje tím, že **projevuje vůli je utajit**. Znamená to, že občanský zákoník počítá s tím, že je to především na vůli podnikatele, zda některé skutečnosti budou či nebudou obchodním

tajemstvím, a který rozhoduje o tom, zda bude určité skutečnosti utajovat a zajišťovat jejich utajení. Tuto vůli musí zároveň jasným způsobem projevit. Nemůže však svým rozhodnutím kvalifikovat obchodní tajemství z něčeho, co jím není (např. je konkurenčně bezvýznamné, je běžně dostupné v obchodních kruzích a podobně). Z komentáře dále plyne, že **ochrana obchodního tajemství je neformální**. To znamená, že nevzniká nějakou registrací, resp. zápisem do veřejného rejstříku (například obchodního), ale naplněním všem znaků obchodního tajemství bez dalšího, stejně tak obchodní tajemství automaticky zaniká tehdy, pokud některý z jeho znaků odpadne (a tím zanikne samo obchodní tajemství). Z těchto závěrů vycházelo i rozhodnutí Nejvyššího soudu (21 Cdo 3478/2010), jež však bylo zrušeno nálezem Ústavního soudu (III. ÚS 298/12), i když z jiných důvodů, nežli pro nesouhlas s uvedenými závěry.

I rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 156/02 ze dne 18.12.2002, mimo jiné konstatuje, „že právo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvidavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápánou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí. Právu na informace odpovídá obecná povinnost, aby nikdo, koho k tomu neopravňuje zákon, a nad míru, ve které ho k tomu opravňuje zákon, nikomu v podání informace nebránil. Právo na informace lze omezit toliko zákonem a to za splnění dvou podmínek: předně že se tak děje za některým z účelů taxativně uvedených v čl. 17 odst. 4 Listiny (opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví nebo mravnosti) a za druhé, že je takové omezení nezbytné, tzn., že cíle omezení jinak v demokratické společnosti dosáhnout nelze“.

V této souvislosti povinný subjekt upozorňuje též na skutečnost, že za účelem tvorby jednotného evropského trhu pro duševní vlastnictví Evropská komise koncem minulého roku schválila návrh Směrnice o ochraně nezveřejněného know-how a obchodních informací (obchodního tajemství) před neoprávněným získáním, použitím a zveřejněním. Návrh Směrnice musí ještě schválit Evropský parlament a Rada EU, následně bude mít Česká republika 2 roky na implementaci nových pravidel do občanského zákoníku, resp. občanského soudního řádu. V Čl.2 této směrnice se uvádí definice obchodního tajemství tak, že „obchodním tajemstvím“ rozumí informace, které splňují všechny tyto požadavky:

- a) jsou tajné v tom smyslu, že nejsou jako celek nebo jako přesná sestava a souhrn jejich částí obecně známy nebo běžně přístupné osobám v kruzích, které se běžně dotýcným druhem informací zabývají;
- b) mají komerční hodnotu proto, že jsou tajné;
- c) osoby, které je mají právoplatně ve své moci, podnikly za daných okolností přiměřené kroky, aby je udržely v tajnosti;

Odborný komentář zveřejněný v e právu dne 13.5.2013 advokátní kanceláří HOLEC, ZUSKA & Partneři advokáti k obchodnímu tajemství uvádí.

„Pojmové znaky

Na první pohled je patrné, že došlo ke slovnímu zjednodušení (nahrazena dosavadní ustanovení § 17 až 20 obchodního zákoníku), přičemž za nejpodstatnější lze chápat nezdůrazňování taxativního výčtu skutečností, jež mohly být považovány za součást obchodního tajemství. V uvedeném ustanovení § 504 je uvedeno, že „Obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastníci zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.“ Dosavadní výkladová praxe a kazuistika posuzující tuto skutkovou otázku (pojmové znaky obchodního tajemství) se stávaly dosti nepřehlednými a omezujícími; ochrany obchodním tajemstvím mohly požívat pouze skutečnosti obchodního, výrobního nebo technického charakteru. Podle NOZ budou moci požívat ochrany i jiné skutečnosti, splňující vlastnosti tímto právním předpisem požadované a související s (obchodním) závodem.

I nadále ovšem platí, že znaky, na něž se existence obchodního tajemství váže, jsou kumulativní - zánikem kteréhokoli z nich zaniká i obchodní tajemství. Obchodní tajemství zaniká zpřístupněním (zákonným, nezákonným) jiným osobám, ukončením utajování jeho vlastníkem. Lze dovodit, že k zániku obchodního tajemství může dojít i zánikem závodu.

Konkurenčně významné skutečnosti jsou novým pojmovým znakem obchodního tajemství. Vychází z tzv. konkurenční pozice jako významného postavení v soutěži směřující k témuž hospodářskému cíli. Jejím obsahem by pak mělo být zejména kvalitativní zvyšování dosavadní úrovně výroby a nabídky zboží a služeb, tj. vynaložení úsilí směřující k (momentálnímu) hospodářskému úspěchu v rámci soutěže. Právě důraz na současnost a daný stav v sobě nese určité pochybnosti, neboť z tohoto okruhu mohou vypadnout významné skutečnosti, které z nějakého důvodu v dané době nejsou aktuální, ale jinak mohou splňovat ostatní pojmové znaky obchodního tajemství. Zřejmě zde bude dáno široké pole pro výkladovou teorii a rozhodovací praxi.

Za skutečnosti určitelné by měl být považovány ty, které nemají obecnou povahu a lze je konkrétně vyjádřit, tj. svým způsobem identifikovat. Samozřejmě zde bude asi existovat široké rozpětí konkrétnosti s přihlédnutím k okolnostem daného případu.

Skutečnosti ocenitelné za nový pojmový znak ani nelze považovat. Jedná se v podstatě o požadavek objektivně zjistitelné okamžité nebo přinejmenším potenciální materiální či nemateriální hodnoty obchodního tajemství ve smyslu současné právní úpravy. V odborné literatuře se uvádí, že takovou hodnotu bude mít tehdy, jestliže je její vyzrazení způsobitelné jakkoli se dotknout hospodářského výsledku podnikatele provozujícího podnik, ať již současného nebo budoucího. V rozhodném okamžiku není podstatné, zda se v budoucnu porušení obchodního tajemství v hospodářském výsledku skutečně projeví či nikoli.[1]

I pojmový znak týkající se skutečností v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupných je obsažen i ve stávající právní úpravě. Již z obsahu tohoto pojmu vyplývá, že je nejvíce sporným při řešení konkrétních případů. Často je mylně interpretováno, že by se mělo jednat o novou skutečnost (nové skutečnosti), případně skutečnosti nezřejmé. Může se jednat i o skutečnost či skutečnosti známé menšímu nebo většímu okruhu osob, jež by je měly tajit dalším okruhům osob.

Teoretické úvahy se vedou o tom, zda skutečnosti mohou nebo nemohou být známy v okruhu osob - konkurence či potenciální konkurence podnikatele nebo zda by je mohly konkurentům podnikatele nějakým způsobem sdělit.

Skutečnosti, které souvisejí se závodem - jako pojmový obsah obchodního tajemství opět odpovídá současné právní úpravě i přes rozdílnou definici pojmů podnik a (obchodní) závod v obou právních úpravách. Praktické použití, na rozdíl od teorie, nepřináší mnoho sporných míst v tomto směru.

Obsahem pojmového znaku obchodního tajemství, kdy vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem utajení skutečností zřejmě svým obsahem a rozsahem nevybočí z rámce dosavadní právní úpravy a související judikatury. I nadále tento pojmový znak bude obsahovat (i) projev vůle vlastníka - vlastník by měl mít vůli určitou skutečnost utajovat a tuto vůli odpovídajícím způsobem projevit (teorie projevu vůle) a (ii) faktický stav zajištění utajení - k projevu vůle musí přistoupit přijetí a provedení odpovídajících opatření nutných k utajení těchto skutečností. Dosavadní judikatura se vypořádává s hodnocením míry dostatečnosti „projevu vůle odpovídajícím způsobem“ a „přijetí a provedení odpovídajících opatření“.

Ochrana obchodního tajemství

NOZ neodstranil dvojí ochranu obchodního tajemství. Zařazením ochrany obchodního tajemství do dílu NOZ upravujícího rozdělení věci (věc nehmotná) a podléhajícího tak atributům vlastnických práv a jejich ochraně, by mu měla být poskytována ochrana podle ustanovení o ochraně vlastnictví (viz např. i důvodová zpráva k NOZ). Na straně druhé by se jednalo o zvláštní skutkovou podstatu v rámci nekalosoutěžního jednání upravenou v ustanovení § 2985 NOZ, ta odpovídá současné právní úpravě (porušení v rámci hospodářské soutěže subjektem, jenž se o něm dozvěděl způsobem uvedeným v právním předpise.)“.

V návaznosti na výše uvedené a zákon o veřejných zakázkách, je povinnost zachovávat mlčenlivost uložena zadavateli veřejné zakázky v § 152 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Dle tohoto ustanovení je zadavatel povinen zachovávat mlčenlivost o všech informacích či dokladech poskytnutých dodavatelem, pokud byly při jejich poskytnutí označeny za důvěrné; tím není dotčena ochrana údajů podle jiných právních předpisů. Zadavatel je oprávněn jakékoliv informace či doklady poskytnuté dodavatelem použít, je-li to nezbytné pro postup podle tohoto zákona či pokud to vyplývá z účelu tohoto zákona nebo pokud si možnost použití určitých informací či dokladů vyhradil v zadávacích podmínkách. Při jakémkoliv nakládání s informacemi či doklady dodavatele je zadavatel vždy povinen respektovat práva dodavatele. Informace, na něž se vztahuje povinnost zachovávat mlčenlivost, lze poskytnout pouze tehdy, jestliže tomu nebrání některý z důvodů odepření informací (např. ochrana utajovaných informací, ochrana osobnosti, soukromí a osobních údajů, ochrana obchodního tajemství, ochrana důvěrnosti majetkových poměrů, další omezení dle § 11 Zákona).

Obchodní tajemství je pojmem, který svoji přesnou podobu a rozměr získává až na

základě interpretace v tom kterém konkrétním případě. Náleží do oblasti práv k průmyslovému vlastnictví, které je pojmem užším, zahrnujícím jen určitý výsek z vlastnictví duševního. Obchodní tajemství jako takové je jen velice zřídka v právních předpisech definováno. Z následujících odstavců je možno zjistit, jak je obchodní tajemství pojímáno ve vybraných státech.

Anglické právo například rozlišuje mezi „*confidential information*“ (důvěrnými informacemi) a „*trade secret*“ (obchodním tajemstvím). Pojmu „*trade secret*“ se zejména užívá jako širšího pojmu pro podniková tajemství a zahrnuje především taková tajemství, která má zaměstnanec i po svém odchodu z podniku udržet v tajnosti. Ochrana podnikových tajemství je v anglickém právu již přes 150 let součástí, nekodifikovaného právního konceptu „*breach of confidence*“. V japonském zákoně o nekalé soutěži je obchodní tajemství definováno jako: „*informace o výrobních nebo prodejních metodách, jakožto i jakékoliv další informace o technologii či obchodě, které jsou veřejnosti neznámé.*“ Obchodní tajemství musí splňovat současně tři podmínky. První je, že s obchodním tajemstvím musí být nakládáno tajně. Druhou podmínkou pak je, že obchodní tajemství (resp. informace chráněná jako obchodní tajemství) musí být užitečné nebo důležité.

Francouzský právní řád dělí obchodní tajemství na výrobní tajemství, do kterého spadají informace výlučně technické povahy, a na komerční tajemství, které je tvořeno ostatními informacemi, které nejsou zveřejněné – např. cenové dohody, obchodní programy. Třetí samostatnou kategorií je know-how.

Italské právo pak rozlišuje mezi „*segreti aziendali*“, tedy obchodním tajemstvím, které zahrnuje zejména organizaci a správu podniků, a průmyslovým tajemstvím „*segreti industriali*“, které má specifickou vědeckou povahu.

Občanský zákoník vyžaduje, aby podnikatel skutečnosti tvořící obchodní tajemství utajoval. Samotná existence vůle však není postačující, a tak podnikatel musí svou vůli též projevit. Česká právní úprava se tak vydala cestou tzv. „teorie vůle“, která předpokládá, že o tom co má být považováno za obchodní tajemství aktivně rozhoduje podnikatel a je tak kladen důraz na péči podnikatele o své konkrétní zájmy. Způsob projevu vůle, resp. forma v jaké má být taková vůle projevována zákon nestanoví. Vůli lze projevit jak výslovně, tak (též) učiněním určitých opatření, která vedou k utajení skutečnosti – v tomto případě pak podle mého názoru je spíše (či zároveň) naplňována výše zmíněná podmínka zajištění utajování. Zajištěním utajení se rozumí faktický stav utajování a jeho realizace, tedy určité postupy a přijatá opatření k tomu, aby skutečnosti tvořící obchodní tajemství byly a též zůstaly odpovídajícím způsobem utajeny. K takovému zajištění mohou sloužit různé prostředky od materiálních, jakými jsou bezpečnostní schránky, trezory a bezpečnostní zařízení přes organizační, kdy dojde k selekci osob, které budou s obchodním tajemstvím seznámeny, až po smluvní, u kterých bude smluvně upravena povinnost osoby seznámené se skutečnostmi tvořícími obchodní tajemství je zachovávat, a to včetně případných sankcí za porušení takové povinnosti. Při výběru vhodných prostředků k zajištění utajovaných skutečností bude vždy záležet na konkrétních okolnostech jednotlivých případů a nejedná se tak o požadavek absolutního utajení.

V ustanovení § 80 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách se uvádí, že „*zadavatel je*

povinen umožnit do uzavření smlouvy všem uchazečům, jejichž nabídky byly předmětem posouzení, na jejich žádost do zprávy o posouzení a hodnocení nabídek nahlédnout a poříditi si z ní výpisy, kopie nebo její opisy“. Toto ustanovení upravuje přístup k originálním dokumentům v jejich úplném znění, který zákon o veřejných zakázkách přiznává toliko uchazečům o veřejnou zakázku. Pouze tato úzká skupina osob má právo nahlížet a pořizovat si výpisy či opisy ze zprávy o posouzení a hodnocení nabídek již od okamžiku jejího zpracování. Uchazečům musí být dán k dispozici úplný text zprávy, včetně osobních údajů a případně dalších údajů, jejichž poskytnutí by bylo dle zákona o svobodném přístupu k informacím vyloučeno.

Z výše uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat v souladu s ustanovením § 16 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů a ustanovením § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, odvolání. Odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, odvolání se podává prostřednictvím společnosti České dráhy, a.s., Nábřeží L. Svobody 1222, Praha 1, PSČ 110 15.

České dráhy, a.s.
JUDr. Daniela Kovalčíková
zástupkyně ředitelky
kanceláře místopředsedy představenstva
zástupkyně ředitelky KPM

